

Anna Vinnitskaya i fenomenal debut med Berliner Philharmoniker

Philharmonie, Berlin, 27 september 2019

Einojuhani Rautavaara: Apotheosis ur symfoni nr 6

Sergej Prokofiev: Pianokonsert nr 2 g-moll

Claude Debussy: Printemps

Maurice Ravel: Daphnis et Chloé, svit nr 2

Berliner Philharmoniker

Dirigent: Iván Fischer

Piano: Anna Vinnitskaya

Med mycket kort varsel fick den ungerske dirigenten och tidigare chefsdirigenten för Konzerthausorchester Berlin, **Iván Fischer**, hoppa in för den indisponerade finländaren **Mikko Frank**. Inhoppet innebar dock ingen ändring i konsertprogrammet som omfattade musik av **Einojuhani Rautavaara**, **Sergej Prokofjev**, **Claude Debussy** och **Maurice Ravel**.

Trots att Rautavaara tillhör det senare 1900-talets stora tonsättare så har Berliner Philharmoniker aldrig spelat musik av honom tidigare. Nu skulle han då få sin efterlängtede, men i speltid mätt tyvärr alldeles för korta debut på orkesterns konsertprogram. Berlinarna spelade den suggestiva fjärde satsen ur hans sjätte symfoni, *Apotheosis*, och byggde under Fischers ledning upp en nyfiken och eftertänksam atmosfär.

I konsertens andra del bjöds det på två impressionistiska verk ur den franska repertoaren. Berlinarna spelade Debussys *Printemps*, också för första gången på orkesterns repertoar, med en mystisk touch och framhävande av Debussys färgrika klangvärld, medan den andra orkestersviten ur Ravels balett *Daphnis et Chloé* tolkades mer impulsivt och utåtriktat under den rutinerade Iván Fischer.

Kvällens höjdpunkt fick dock bli solistens paradnummer, nämligen Sergej Prokofjevs andra pianokonsert. Verket, som uruppfördes 1913 i sin första version med kompositören själv vid flygeln, utlöste en skandal som nästan kunde jämföras med Stravinskijns *Våroffer* samma år. Den musikaliskt och tekniskt komplicerade konserten karaktäriserades som "futuristmusik" och "obarmhärtigt dissonant".

För en pianist kan detta verk kanske ses som pianokonserternas Mount Everest. Det kräver förutom en så gott som fulländad teknik, en enorm uthållighet och höggradig musikalitet för att så att säga "göra musik" av den transcendentala pianostämman. Den ryska pianisten **Anna Vinnitskaya** har varit en flitig gäst i Berlin, men faktiskt aldrig spelat med Berliner Philharmoniker tidigare. Nu skulle hon debutera med orkestern och valet av Prokofjevs andra pianokonsert kändes både spännande och modigt.

Vinnitskaya tog sig an utmaningen genom att maximera alla sina förmågor i intensiva dryga trettio minuter. Resultatet blev kort sagt fenomenalt. Hon

spelade koncentrerat med en häpnadsväckande teknik där både kraft och precision i kombination med ett distinkt tonanslag skapade en pianokavalkad som nära nog fick håret att resa sig.

Att ens orka fortsätta spela efter första satsens demonkadens är i sig en bedrift, men Vinnitskaya höjde temperaturen för varje takt som gick med finalens rejäla urladdning som klimax. Fischer hade järngrepp om Berlinarna som uppvisade en fantastisk spelglädje under ungrarens ledning och Vinnitskayas fläckfria samspel.

Yehya Alazem